

текст Й.Шкловського власними міркуваннями та спостереженнями і... знов-таки скористалися графічною рамкою (ромбиками), пояснивши її сенс читачеві.

І ще один приклад. Н.Полонська-Василенко в “Історії України” (у підручнику!) чимало запозичених з інших джерел фактів теж наводить без лапок. Але слід віддати належне науковій сумлінності авторки: виклад супроводжується посиланнями на сторінки і фрагменти праць попередників, зокрема на “Нарис історії України” Д.Дорошенка (як на мене, часто-густо він цікавіший і змістовніший за переказ у книжці Н.Полонської-Василенко), отож при потребі можна звернутися до першоджерела. Що завадило доктору фізико-математичних наук М.Стрісі зробити в тексті книжки відповідні посилання на статтю Г.Кочура, доповнивши їх власними спостереженнями, чи бодай зазначити: “У розділі використано матеріали статті...”?

Гадаю, усім, хто іменує себе науковцем, незалежно від того, скільки дипломів він має, варто прислухатися до застережень, із якими, сподіваюся, погодиться будь-який інтелектуал: “У разі текстових запозичень, використання ідей, наукових результатів і матеріалів інших авторів без посилання на джерело, дисертація знімається з розгляду незалежно від стадії проходження без права її повторного захисту”². Отож чи погодився б “фаховий форум наукової спільноти” (зокрема, журнал чи видавництво відповідного профілю) співпрацювати з “науковцем”, заздалегідь знаючи про ризик отримати від нього списані звідкілясь без зазначення оригінального авторства речення, абзаци чи й цілі сторінки? І якщо науковець (до того ж – титулований) не вважає за потрібне в усіх відповідних місцях назвати авторів і тексти (порозставлявши належні лапки, посилання чи хоч би й зірочки), яким він тією чи тією мірою зобов’язаний своїм інтелектуальним натхненням, то чи доцільно сприймати всерйоз шляхетність його намірів?

Охочі до літературознавчих детективних розслідувань можуть зіставити бодай сторінки 9, 23, 28, 30, 31, 32, 144 книжки М. Стріхи і сторінки 183–186 статті Г.Кочура або ж, прочитавши останню, звірити її з монографією за іменним покажчиком. Особисто я не продовжуватиму полеміки. Не раджу цього робити й М.Стрісі. Натомість пропоную йому зосередитися на завершенні перекладу “Божественної комедії”. Читати його, в будь-якому разі, буде цікаво.

² Порядок присудження наукових ступенів і присвоєння вчених звань // Довідник офіційного опонента. Збірник нормативних документів та інформаційних матеріалів з питань експертизи дисертаційних досліджень. – К., 2001. – С.7.

Наші презентації

Юрій Лавріненко.

Розстріляне відродження: Антологія 1917–1933: Поезія—проза—драма—есеї. – К.: ВЦ “Просвіта”, 2005. – 796 с.

Поліпшене перевидання відомої “Антології”, опублікованої 1959 року активним учасником літературного процесу в тогочасній українській діаспорі Ю.Лавріненком. “Під одним дахом” зібрані кращі здобутки української літератури 1920–30-х років ХХ століття разом із їх критичною інтерпретацією та біографією письменників. Підготовка тексту, фахове редагування й передмова “Відвернули... культурну смерть України” про антологію Ю.Лавріненка “Розстріляне відродження” М.Наєнка.